

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Gerdovej a zo sudcov JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Jany Zemkovej PhD. v právnej veci navrhovateľky: **MAC TV, s.r.o.**, Brečtanová 1, Bratislava, *právne zastúpená Advokátskou kanceláriou Bugala - Ďurček, s.r.o., Drotárska cesta 102, Bratislava*, proti odporkyňi: **Rada pre vysielanie a retransmisiu**, Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/028/2013 zo dňa 09. apríla 2013, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/028/2013 zo dňa 09. apríla 2013 **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľke **u k l a d á** povinnosť zaplatiť súdny poplatok v sume 500 € do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v Štátnej pokladnici, Bratislava.

Navrhovateľke právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozhodnutím č. RP/028/2013 zo dňa 09.04.2013 odporkyňa (ďalej aj Rada) rozhodla podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 308/2000 Z.z.) o tom, že navrhovateľka ako účastníčka správneho konania č. 501-PLO/O-6415/2012 porušila povinnosť ustanovenú v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že na programovej službe JOJ Plus odvysielala dňa 30.09.2012

o cca 16:37 hod. program *Pomstiteľ* v trvaní cca 118 minút, ktorý prerušila zaradením reklamných blokov štyrikrát.

V odôvodnení rozhodnutia odporkyňa uviedla, že počet reklamných prerušení audiovizuálneho diela je rovný počtu kompletných 30-minútových časových úsekov audiovizuálneho diela. Posúdením skutkového stavu Rada zistila, že predmetné dielo obsahovalo tri kompletne 30-minútové časové úseky a štvrtý časový úsek trval 28 minút a 4 sekundy. Navrhovateľka však prerušila zaradením reklamy aj posledný, kratší než 30-minútový časový úsek, čo je v rozpore s § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. Toto ustanovenie nepripúšťa viacero interpretácií ohľadne toho, či sa 30-minútovým časovým úsekom myslí časový úsek dokončený alebo aj začatý. V predmetnom ustanovení je jasne ustanovené, že každý 30-minútový časový úsek možno prerušiť zaradením reklamy raz. Počet reklamných prerušení audiovizuálneho diela musí byť rovný počtu kompletných 30-minútových časových úsekov audiovizuálneho diela.

Pri určovaní výšky sankcie odporkyňa vychádzala zo závažnosti správneho deliktu, rozsahu a dosahu vysielania, miery zavinenia, následkov porušenia povinnosti, trvania správneho deliktu, spôsobu porušenia povinnosti a pokutu určila vo výške 3.319 €.

Proti rozhodnutiu odporkyne podala včas odvolanie – opravný prostriedok, navrhovateľka uvádzajúc, že Rada ako správny orgán nevykonala dôkaz – ohliadku záznamu z vysielania programu *Pomstiteľ*, resp. pri vykonaní tohto dôkazu postupovala v rozpore s ustanoveniami zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov, ďalej len správny poriadok (§ 22, 34 správneho poriadku), resp. o vykonaní tohto dôkazu nevyhotovila zápisnicu. Z napadnutého administratívneho rozhodnutia nie je zrejmé, akým spôsobom sa Rada s predmetným dôkazom oboznámila, kedy tak urobila, kto bol pri tomto úkone prítomný, akým spôsobom vykonanie tohto dôkazu prebiehalo. Napadnuté rozhodnutie Rady je postavené na zisteniach, ktoré mohla Rada získať jedine detailným preskúmaním predložených obrazovo-zvukových záznamov z vysielania. Vysielateľ má za to, že členovia Rady sa s predmetným dôkazom, ktorým je záznam z vysielania, nijakým spôsobom priamo neoboznámili a tento nevykonali. Vzhľadnutie obrazovo-zvukového záznamu z vysielania členmi Rady je možné považovať za špecifickú formu ohliadky podľa § 38 správneho poriadku. Vyhotovenie zápisnice z vykonania dôkazu je významnou procesnou zárukou, pretože táto je objektívnym popisom priameho pozorovania, formalizovaným súhrnom, ktorý obsahuje najmä súhrn formálnych údajov miesta, času a označenia úkonu, identifikáciu prítomných osôb, popis priebehu predmetného úkonu a ďalšie zákonné požiadavky podľa ustanovení správneho poriadku. Vykonávanie dôkazov nemôže prebiehať „kabinetným spôsobom“ a zápisnicu o vykonaní dôkazu nie je možné zamieňať s prepisom/popisom skutkového stavu vyhotovenom zamestnancom kancelárie Rady. Práve bezprostrednosť a priamosť pozorovania je nenahraditeľným rysom v konaní pred Radou. Rada pri vykonávaní dôkazov postupovala v rozpore so správnym poriadkom, čím nedostatočne zistila skutkový stav veci; zistený skutkový stav je v rozpore s obsahom spisov a v konaní Rady bola zistená taká vada, ktorá má vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. V tejto súvislosti navrhovateľka poukázala na uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho súdu ČR sp.zn. 7As/57/2010-82 zo dňa 03.04.2012.

Navrhovateľka ďalej uviedla, že jazykový výklad ustanovenia § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. je nejednoznačný a je z neho možné vyvodit' viacero interpretácií. Predmetné ustanovenie umožňuje taký výklad, že vysielateľ je oprávnený prerušiť program za každý

dokončený 30-minútový časový úsek, ale aj taký výklad, že vysielateľ je oprávnený prerušiť program za každý začatý 30 minútový časový úsek. Správny orgán sa nezaoberal nejednoznačnosťou tohto ustanovenia s ohľadom na účel smernice 2007/65/ES a smernice 2010/13/EÚ. Zo strany správneho orgánu tak ide o zásah do základného práva vysielateľa na slobodu prejavu. Vysielateľ podrobil tento zásah testu legality, legitimity a proporcionality. Poukázal pritom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 42/09-77 zo dňa 02.06.2009. Splnenie kritérií zákonnosti, legitimity a proporcionality je povinná skúmať a preukázať Rada, ako správny orgán zasahujúci do slobody prejavu vysielateľa, čo však Rada nevykonala. Navrhovateľka tiež poukázala na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Amann proti Švajčiarsku č. 27798/95. Obmedzenie prerušenia vysielaného obsahu programovej služby síce vyplýva zo zákonného ustanovenia § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., keďže predvídateľnosť tohto ustanovenia je nejednoznačná, keďže umožňuje rôzny výklad, ktorý nie je možné odstrániť ani aplikačnou a interpretačnou praxou Rady. Správna úvaha orgánu verejnej moci sa môže uplatniť len v prípadoch, kedy zákon dáva správne orgánu možnosť vybrať z viacerých možností jednu, ktorá podľa jeho úvahy najlepšie zodpovedá prejednávanej veci. Interpretácia a dostatočná špecifikácia ustanovení spadá do výlučnej kompetencie zákonodarcu.

Vysielateľ je toho názoru, že zákonodarcovi v predmetnom prípade nič nebráni tomu, aby prijal takú úpravu, ktorá bude sankcionovať aj také porušenie, aké je uvedené v napadnutom administratívnom rozhodnutí, avšak pokiaľ tak zákonodarcu neurobil a v zákone č. 308/2000 Z.z. dostatočne jasne nevymedzil, či má byť sankcionované aj také konanie, pri ktorom vysielateľ preruší už začatý, ale nedokončený 30-minútový úsek, musí byť takéto ustanovenie s ohľadom na požiadavku proporcionality zásahu do práv vysielateľa interpretované tak, že neustanovuje obmedzenie prerušiť program len za každý dokončený 30 minútový časový úsek.

Navrhovateľka navrhla, aby súd toto konanie prerušil a obrátil sa na Súdny dvor Európskej únie s požiadavkou o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke. Vysielateľ sa domnieva, že ustanovenie čl. 20 ods. 2 Smernice Európskeho parlamentu a Rady, 2010/13/EÚ z 10.03.2010, ktoré bolo transponované do zákona č. 308/2000 Z.z. nedáva jasnú odpoveď na otázku, či je možné prerušiť vysielaný program reklamným prerušením aj v začatom, ale nedokončenom 30-minútovom časovom úseku. Nakoľko ustanovenie § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. predstavuje transpozíciu čl. 20 ods. 2 predmetnej smernice, Rada ako aj najvyšší súd sú povinní na prejednanú vec aplikovať príslušné ustanovenia zákona č. 308/2000 Z.z. v súlade s právnymi aktmi Európskej únie. Možná aplikácia predmetného nejasného ustanovenia v prejednávanej veci však znamená výklad práva Európskej únie, ku ktorému je vecne oprávnený jedine Súdny dvor Európskej únie.

Navrhovateľka poukázala na rozhodnutia Rady č. RL/39/2011, RL/40/2011, RL/86/2011, ktoré sa síce netýkali porušenia povinnosti podľa § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. spôsobom, ktorý by bol identický s prejednanou vecou, ale predmetné konania nie je možné považovať za totožné v zmysle § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. za opakované porušenie identickej povinnosti, a teda neexistuje právo Rady uložiť sankciu – pokutu za porušenie predmetnej povinnosti, nakoľko jej nepredchádzalo upozornenie Rady, čím napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo trpí takou vadou, ktorá má vplyv na jeho zákonnosť.

Na základe uvedených skutočností navrhovateľka navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie Rady č. RP/028/2013 zo dňa 09.04.2013 zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

Odporkyňa vo svojom písomnom vyjadrení k opravnému prostriedku navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/028/2013 zo dňa 09.04.2013 potvrdil. V dôvodoch uviedla, že navrhovateľka bola v oznámení o začatí správneho konania, vyzvaná odporkyňou na zaslanie svojho stanoviska a tiež aby navrhla dôkazy, čím jej bola daná možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia vyjadrila k jeho podkladu a spôsobu jeho zistenia. Navrhovateľka bola oboznámená s tým, čo tvorí podklad rozhodnutia. Podkladmi pre vydanie napadnutého administratívneho rozhodnutia boli písomný prepis/popis skutkového stavu, záznam vysielania a písomné vyjadrenie navrhovateľky k predmetu správneho konania. Odporkyňa pri svojom rozhodovaní nepoužila žiadne ďalšie podklady, nakoľko dospela k záveru, že skutkový stav veci bol dostatočne a spoľahlivo zistený, a to preskúmaním vyššie uvedených podkladov pre rozhodnutie, súčasťou ktorého bolo aj vzhladnutie záznamu vysielania predmetného programu odporkyňou. Spochybnenie sledovania programu nemá racionálny základ. Z povahy podkladu pre rozhodnutie – záznamu vysielania je zrejmé, že je možné sa s ním oboznámiť len jeho vzhladnutím. Rada ako správny orgán si je plne vedomá svojej povinnosti dôsledne a bez akýchkoľvek pochybností zistiť skutkový stav veci, čoho je v danom prípade vzhladnutie záznamu vysielania predmetného programu nevyhnutnou súčasťou. Písomný prepis/popis skutkového stavu nie je možné stotožňovať so zápisnicou o vykonaní dôkazu, nakoľko tento prepis/popis je iba nevyhnutným prejavom zásady písomnosti správneho konania. Tento slúži na zachytenie obsahu skutkového stavu zaznamenaného na technickom nosiči do písomnej podoby, v ktorej je možné ho potom použiť na účely správneho konania, t.j. zaslať ho účastníkovi konania ako jeden z podkladov pre rozhodnutie a dať mu možnosť sa k jeho obsahu vyjadriť, a v konečnom dôsledku ho použiť ako súčasť odôvodnenia rozhodnutia. Skutkový stav v tej najhodnovernejšej podobe je zachytený len v podobe záznam vysielania, avšak vzhladom na písomnosť správneho konania, ako aj jeho konečného výstupu vo forme písomného rozhodnutia, je nutné tento obsah preniesť do písomnej podoby. Navrhovateľka v rámci správneho konania ani vo svojom písomnom stanovisku k predmetu správneho konania neuviedla žiadne konkrétne námietky voči podkladom pre rozhodnutie, a preto odporkyňa nepovažovala záznam vysielania programu a jeho prepis/popis za sporný. Ani sama navrhovateľka nenamietala rozpor medzi skutkovým stavom popísaným v napadnutom rozhodnutí a predmetným záznamom vysielania. Podobná námietka bola vznesená i v konaniach pred najvyšším súdom sp. zn. 2Sž/3/2009, 3Sž/66/2009, 5Sž/8/2010, v ktorých najvyšší súd postup odporkyne pred vydaním rozhodnutia nespochybnil a napadnuté rozhodnutia Rady potvrdil.

Odporkyňa ďalej uviedla, že zo znenia § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. vyplýva, že pri vysielaní audiovizuálneho diela sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý 30-minútový časový úsek. Z gramatického hľadiska je teda zrejmé, že časový úsek musí trvať 30 minút aby ho mohol vysielateľ prerušiť. Toto vyplýva aj zo znenia Smernice č. 2010/13/EÚ o audiovizuálnych mediálnych službách (ďalej len Smernica č. 2010/13/EÚ), ktorá v čl. 20 ods. 2 jednoznačne stanovuje, že audiovizuálne diela môžu byť prerušené televíznou reklamou a/alebo telenákupom jedenkrát za každé plánované obdobie v dĺžke najmenej 30 minút. V zákone č. 308/2000 Z.z. síce nie je explicitne uvedené, že časový úsek musí trvať aspoň 30 minút, zároveň je však podľa odporkyne z jeho znenia zrejmé, že nemôže trvať menej ako 30 minút. Vysielateľ teda môže prerušiť aj dlhší časový úsek ako 30 minút, nemôže však prerušiť kratší. Pokiaľ by bolo možné prerušiť aj časové úseky nedosahujúce 30 minút, nebolo by to v súlade s účelom Smernice č. 2010/13/EÚ.

Znenie § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., ako aj znenie čl. 20 ods. 2 Smernice č. 2010/13/EÚ je nejednoznačné len v tom, že z ich znenia nie je zrejmé, či sa trvaním audiovizuálneho diela myslí čistý čas diela (t.j. čas trvania diela bez reklamných prerušení), alebo hrubý čas diela (t.j. aj s reklamnými prerušeniami). Rada v tomto prípade postupovala v zmysle judikatúry Súdneho dvora Európskej únie, konkrétne rozhodnutia vo veci *ARD v. PRO Sieben Media AG, sp.z.n C-6/98* a predmetné ustanovenie vyložila spôsobom, ktorý je pre vysielateľa menej obmedzujúci, a teda za trvanie diela považovala jeho hrubý čas. Program *Pomstiteľ*, odvysielaný na programovej službe JOJ PLUS dňa 30.09.2012 o cca 16:37 hod. obsahoval tri kompletne 30-minútové časové úseky, a teda ho bolo možné prerušiť zaradením reklamy trikrát.

Rada sa s kritériami legality, legitimacy a proporcionality zaoberala v odôvodnení napadnutého administratívneho rozhodnutia. Odporkyňa skúmala odvysielaný program z hľadiska jeho dĺžky a počtu prerušení zaradením reklamy aby zistila, či sú splnené dôvody pre uloženie sankcie za porušenie § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. Právna norma § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. zreteľne stanovuje povinnosť prerušiť audiovizuálne diela zaradením reklamy iba raz za každých 30 minút trvania diela. Odporkyňa, ako vnútroštátny orgán aplikácie práva, sa vždy musí usilovať o eurokonformný výklad vnútroštátneho práva (t.j. v súlade so smernicou). Rozhodnutiami Rady, ktorými bola navrhovateľke uložená sankcia – upozornenie na porušenie zákona, už bola navrhovateľka oboznámená s výkladom Rady ohľadom predmetného ustanovenia, pričom § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. je vo svojej podstate zhodný s čl. 20 ods. 2 Smernice č. 2010/13/EÚ. Predmetná povinnosť už bola preskúmaná aj Súdny dvorom Európskej únie, napr. v rozhodnutí vo veci *ARD v. PRO Sieben Media AG*, pričom súdny dvor nedospel k záveru, že by bolo obmedzenie slobody prejavu v tomto prípade neproporcionálne.

K rozhodnutiam Rady č. RL/39/2011, č. RL/40/2011 a č. RL/86/2011, na ktoré navrhovateľka v opravnom prostriedku poukázala odporkyňa uviedla, že sa týkali spôsobu porušenia povinnosti ustanovenej v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. iným spôsobom, konkrétne zaradením viacerých reklamných prerušení audiovizuálneho diela v rámci jedného 30-minútového časového úseku. V oboch prípadoch ide o totožnú povinnosť, odlišný je iba spôsob, akým došlo k jej porušeniu. Navrhovateľka tak v predmetnom správnom konaní opätovne porušila tú istú povinnosť, hoci iným spôsobom ako v predchádzajúcich správnych konaniach. Rada tak v súlade s rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) sp. zn. 4SŽ/101/01, sp. zn. 4SŽ/145/02 ukladá sankciu – pokutu za opätovné porušenie rovnakej povinnosti, bez ohľadu na to, či k tomuto porušeniu došlo rovnakým spôsobom. Rozhodnutia Rady č. RL/39/2011 a č. RL/40/2011 nadobudli právoplatnosť dňa 08.06.2011 a rozhodnutie č. RL/86/2011 dňa 13.10.2011. K spáchaniu správneho deliktu došlo v predmetnom správnom konaní dňa 30.09.2012.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne na základe podaného opravného prostriedku preskúmal napadnuté rozhodnutie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 250l ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) a § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z.z. a na pojednávaní súdu dňa 01.07.2014 po preskúmaní dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s ústnymi vyjadreniami zástupcov účastníkov konania, s obsahom pripojeného administratívneho spisu č. 501-PL0/O-6415/2012, s obsahom rozhodnutia Rady č. RP/028/2013 zo dňa 09.04.2013, ako aj s obsahom obrazovo-zvukového záznamu dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľky nie je dôvodný.

Z obsahu predloženého spisového materiálu vyplýva, že v danej veci bolo začaté správne konanie oznámením o začatí správneho konania č. 501-PL0/O-6415/2012 zo dňa 18.12.2012, ktoré bolo doručené advokátovi navrhovateľky dňa 14.01.2013. V spise je pripojený obrazovo-zvukový záznam predmetného programu, opätovná výzva na vyjadrenie k podkladom pre rozhodnutie, vyjadrenie k oznámeniu o začatí správneho konania zo dňa 05.04.2013, zápisnica o hlasovaní Rady zo dňa 09.04.2013 a rozhodnutie Rady č. RP/028/2013 zo dňa 09.04.2013.

Úlohou najvyššieho súdu v zmysle námietok navrhovateľky bolo posúdiť, či navrhovateľka odovysielaním tohto programu porušila zákonné ustanovenie špecifikované odporkyňou v rozhodnutí a či sankcia bola uložená v súlade so zákonom. Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal, či napadnuté rozhodnutie odporkyne nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, či jej závery zodpovedajú zásadám logického myslenia a či podklady pre takýto úsudok boli zistené úplne a riadnym procesným postupom.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 250l ods. 1 O.s.p.). Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250q ods. 1 veta druhá O.s.p.).

Podľa § 250l ods. 2 O.s.p. pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Senát najvyššieho súdu v posudzovanej veci postupom podľa ustanovení tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmal zákonnosť postupu a zákonnosť napadnutého rozhodnutia odporkyne, ktorým rozhodla, že navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že na televíznej programovej službe JOJ Plus dňa 30.09.2012 o cca 16:37 hod. v trvaní cca *118 minút* (vrátane reklamných prerušení) odovysielala program *Pomstiteľ*, ktorý *bol prerušený zaradením reklamy štyrikrát*. Toto konanie navrhovateľky je podľa odporkyne v rozpore s ustanovením § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., keďže predmetný program bolo možné prerušiť zaradením reklamy len trikrát. Za uvedené porušenie povinnosti odporkyňa uložila navrhovateľke úhrnnú sankciu - pokutu vo výške 3.319 €.

Podľa § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. pri vysielaní spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela, okrem seriálu, série, dokumentárneho filmu, programu pre maloletých a bohoslužieb, *sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý 30-minútový časový úsek*, a to aj v prípade, ak plánované trvanie tohto spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela nepresahuje 30 minút; pri vysielaní seriálu, série a dokumentárneho filmu sa povoľuje prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu bez ohľadu na ich trvanie.

Podľa čl. 20 ods. 1 Smernice č. 2010/13/EÚ o koordinácii niektorých ustanovení upravených zákonom, iným právnym predpisom alebo správnym opatrením v členských štátoch týkajúcich sa poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb (*smernica o audiovizuálnych mediálnych službách*) členské štáty zabezpečia, aby pri zaradovaní televíznej reklamy alebo telenákupu do programov nebola pri zohľadnení prirodzených

prestávok, dĺžky a povahy daného programu narušená integrita programov a neboli dotknuté práva držiteľov práv.

Podľa čl. 20 ods. 2 Smernice č. 2010/13/EÚ vysielanie filmov vyrobených pre televíziu (okrem viacdielných sérií, seriálov a dokumentárnych programov), kinematografických diel a spravodajských programov možno prerušovať televíznou reklamou a/alebo telenákupom jedenkrát za každé plánované obdobie v dĺžke najmenej 30 minút. Vysielanie detských programov možno prerušovať televíznou reklamou a/alebo telenákupom jedenkrát za každé plánované obdobie v dĺžke najmenej 30 minút v prípade, že plánovaná dĺžka trvania tohto programu je viac ako 30 minút. Počas bohoslužieb nie je možné zaradiť do vysielania televíznou reklamou ani telenákup.

Podľa § 5 ods. 1 písm. g/ zákona č. 308/2000 Z.z. do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov.

Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem ustanovení § 23v časti neprístupnenia zápisnice o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 64 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi Rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,
- d) **pokutu,**
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3.319 € do 165.969 € a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 € do 49.790 €, ak porušil podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy a telenákupu.

Ustanovenie § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. výslovne určuje, že zaradením reklamy alebo telenákupu je možné prerušiť každý 30 minútový časový úsek. Ak by zákonodarca mienil povoliť prerušenie programu reklamou alebo telenákupom aj kratší časový úsek, vyjadril by to jednoznačným spôsobom, napr. pri vysielaní programu sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý začatý 30-minútový časový úsek. Poukazujúc na znenie čl. 20 ods. 2 Smernice č. 2010/13/EÚ dospel senát na základe eurokonformného výkladu k záveru, že vysielanie programu trvajúceho dlhšie ako 30 minút možno prerušovať televíznou reklamou a/alebo telenákupom **jedenkrát za každé plánované obdobie v dĺžke najmenej 30 minút**. Aj v ustanovení § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. je uvedené, že reklamou je možné prerušiť každý 30-minútový časový úsek. Podľa názoru súdu ani výkladom tohto ustanovenia nie je možné dospieť k záveru, že je povolené prerušiť aj kratší časový úsek, keďže takýto by už v zákone stanovených 30 minút nedosahoval. Programy, ktoré trvajú kratšie ako 30 minút zákonodarca umožnil prerušiť reklamou alebo telenákupom, avšak takúto výnimku nestanovil pri programoch, ktoré trvajú dlhšie ako 30 minút a pri prerušení reklamou alebo telenákupom sa delia na ucelené 30-minútové úseky. Výklad zákona, ktorý použil správny orgán v napadnutom rozhodnutí, je aj v súlade s úniovým právom, konkrétne s citovanou smernicou

č. 2010/13/EÚ. Vnútroštátne orgány aplikácie práva (tak súdne, ako aj správne orgány) sa majú vždy usilovať o eurokonformný výklad vnútroštátneho práva.

V tejto súvislosti poukazuje súd i na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie C-6/98 vo veci *Arbeitsgemeinschaft Deutscher Rundfunkanstalten (ARD) vs. PRO Sieben Media AG*, za účasti *SAT 1 SatellitenFernsehen GmbH* a *Kabel 1, K1 Fernsehen GmbH*, v ktorom okrem iného Súdny dvor uviedol, že členské štáty sú oprávnené stanoviť pre televízne vysielanie, ktoré spadá do ich právomoci, úpravu vysielania reklamy buď na základe *tzv. čistého princípu* (do trvania programu sa započítava len čas vysielania diela) alebo *tzv. hrubého princípu* (do času trvania programu sa započíta čas vysielania diela + čas trvania reklamných prerušení).

Zákon č. 308/2000 Z.z. nestanovuje na účely vysielania reklamy definíciu čistého alebo hrubého časového úseku (§ 35 ods. 3), ale stanovuje len, že zaradením reklamy alebo telenákupu je možné prerušiť **každý 30 minútový časový úsek**. *Na základe uvedeného je preto možné dospieť k záveru, že uvedené ustanovenie je potrebné vykladať spôsobom, ktorý je pre vysielateľa menej obmedzujúci. Odporkyňa preto v tomto prípade postupovala správne, ak pri posudzovaní dodržiavania povinnosti vysielateľa na prerušenie programu a zaradenie reklamy vychádzala z celkovej dĺžky trvania diela vrátane času trvania reklamných prerušení. Takýto postup je podľa názoru najvyššieho súdu možné akceptovať len za predpokladu, že vysielateľ dodrží zákonom stanovený časový rozsah vysielania reklamy a telenákupu.*

K námietke navrhovateľky týkajúcej sa rozhodnutí č. RL/39/2011, č. RL/40/2011, č. RL/086/2011 senát odvolacieho súdu uvádza, že konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady č. RL/40/2011 zo dňa 26.04.2011 bolo právoplatne skončené dňa 03.05.2013 rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, ktorý žalobu zamietol. Predmetným rozhodnutím bola navrhovateľke uložená sankcia – upozornenie na porušenie zákona, konkrétne za porušenie povinnosti ustanovenej v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z.

V tejto súvislosti senát odvolacieho súdu poukazuje aj na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4SŽ/101/01 zo dňa 26.02.2002, z ktorého vyplývajú už judikované pravidlá pre ukládanie sankcií v správnom konaní: *„Uplatnenie prísnejšej sankcie sa viaže na opakované porušenie právnej povinnosti a nie na identický skutok.“* Keďže navrhovateľka už bola sankcionovaná za porušenie ustanovenia § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., Rada bola oprávnená uložiť navrhovateľke prísnejšiu sankciu - teda pokutu za porušenie predmetnej povinnosti.

K ďalšej odvolacej námietke navrhovateľky viažucej sa k prepisu/popisu posudzovaného programu je potrebné uviesť, že odporkyňa vyhotovila takýto prepis zo záznamu vysielania pre účely správneho konania. S týmto navrhovateľku v rámci administratívneho konania oboznámila a poskytla jej možnosť vyjadriť sa k obsahu prepisu vysielania, ako k podkladu pre rozhodnutie, o čom svedčí i opätovná výzva na vyjadrenie k podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní č. 501-PLO/O-6415/2012 zo dňa 07.02.2013, ktorú prevzal právny zástupca navrhovateľky dňa 12.02.2013, a ktorá je súčasťou pripojeného administratívneho spisu, pričom však navrhovateľka v rámci správneho konania nenamietala konkrétne rozpory predmetného prepisu/popisu vysielania so záznamom vysielania posudzovaného programu.

Z obsahu napadnutého administratívneho rozhodnutia vyplýva, že Rada sa oboznámila s podkladmi pre rozhodnutie vo veci, medzi ktoré patrí aj obrazovo-zvukový záznam vysielania, a preto nie je dôvod spochybňovať, že Rada sa s predmetným záznamom vysielania neoboznámila. Správny orgán sa oboznámi s predloženými podkladmi, čo skonštatuje v odôvodnení svojho rozhodnutia a nespisuje samostatnú zápisnicu o preštudovaní obsahu spisového materiálu a vzhľadnutí záznamu vysielania.

Rovnako je neopodstatnený aj návrh navrhovateľky týkajúci sa predloženia návrhu Súdneho dvoru Európskej únie na vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke. Z vyššie uvedenej judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že Rada postupovala v tomto prípade v súlade s ňou a aplikovala eurokonformný výklad na vnútroštátne právo.

Keďže v rozsahu navrhovateľkou vymedzených dôvodov nebolo zistené pochybenie pri aplikovaní relevantných zákonných ustanovení, najvyšší súd s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti napadnuté rozhodnutie Rady č. RP/028/2013 zo dňa 09.04.2013 podľa § 250q ods. 2 O.s.p. potvrdil.

O uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá a § 5 ods. 1 písm. h/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov a položky č. 10 písm. g/ Sadzobníka súdnych poplatkov ako prílohy k uvedenému zákonu v znení účinnom od 01. októbra 2012, podľa ktorého je navrhovateľka povinná zaplatiť na účet súdu súdny poplatok v sume 500 €. Účet najvyššieho súdu je vedený v Š. pod č. X..

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. tak, že navrhovateľke právo na náhradu trov konania nepriznal, keďže v konaní nemala úspech.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení účinnom od 01.05.2011).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **nie je** prípustný.

V Bratislave dňa 01. júla 2014

JUDr. Gabriela GERDOVÁ
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Emília Čičková